Te flauw was 't flikkren van 't vochtige sterlicht:
Duistere nacht dekte het paar,
Maar ook mij hielp het machtig bij 't sluipen,
Zo kon ik luistrend de liefjes horen;
Met spot sprak ze van 't spijtige reusvolk
En vertelde wat tocht wij tegen de Goden
Zouden beproeven, ze‿opende‿ons plan hem
Wie hij geweest is, wist ik het maar,
Doch toen aan de‿Oostkant 't lichtte uit de damp,
Smolt hij te zaam met de zon die kwam.
Oostwaarts omziende ging zij met aarzling
Naar vaders verre vochtige zalen:
Nanna, de nevel-slepende, noem ik
Schuldig aan schendig schurkenverraad
Aegir's dochter verdient de dood aan ons volk!" —
Als storm zich stort over stijgende vloed
En de baren doet bruisen en breken op 't strand,
Zo kreunden de kale, knoppende takken;
In 't groenige grijze gierde de wind:
„Haal haar de haatster der heerlike reuzen
Voer haar vóór ons!" vorderden allen
En Surtur zocht in de zeegolven haar.

Onder 't gewuif van de waaiende bomen
Stonden stil de struiken vol blad,
Beukebladen bruin en verschrompeld,
En drop na drop droop uit de mist
Ritselde‿in 't ruisende; 't rilde‿als van kou.
En zwijgend zaten daar saam de reuzen.

Schuchter, alléén in de schare der mannen,
Naderde Nanna, haar naaktheid verbergend
In 't stromend goudhaar, dat strak zat en glansde
Om de‿armen, die 't lichaam dekten met licht-draad.
Gefluister en vrolikheid vingen haar oren,
Blosrood blonk op haar bloeiende wangen
En zachter zin zeeg in de reuzen:
„Mooi is het meisje, minder zijn velen!"
Niet smijdiger echter werd Surtur's denken.

Achter haar Aegir, dë oude zeevorst,
Gebogen, z'n baard bungelde laag
Hij steunde in z'n stramheid op 'n buigende stok
En trilde bij 't roepen van 't reuzemonster.
Zo kwamen zë aan, Surtur en Aegir.

„Wie was de man? Was het 'en God,
Die u in de‿arm had aan de‿oever der zee?"
Nanna zweeg, maar zag die hem noemde
Moedig in 't oog; geen macht deed haar spreken —
„Weten willen wij: wie was het, wie?"
Ze haalde zich 't haar, het heerlik roodgouden,
Enger nu aller ogen haar zagen;
„Niets zeg ik u!" zei Nanna en zweeg.
Weer ontwaakte de woede‿in de reuzen
„Sterven moet zij!" stemde dë oudste
„Als er niet iemand haar onschuld bewijst."

Tweemaal weerklonk met tusschenpozen
De roep om de roodblonde‿'en ridder te geven.
Niemand nam 't op zich — noch éénmaal klonk die —
Vertrouwen in 't oog, blij toonde zich Nanna:
In haar binnenste blonk het beeld van haar liefste.

Als klappren van zeilen klonk boven 't woud;
Goudachtig glommen de grijze mistkleden
Lichter en lichter als losten zë op.
Zwanengeklok zong in hun oren,
De zingenden zagen ze‿echter niet vliegen.
Geruis door het woud, dat ritselde en wuifde
En, goudblinkend in de glanzige mist,
'En helm op 't hoofd kwam daar 'en held aan
Schittrend met schild van staal, schroeiend van licht.
Fel ook fonkelde 't flikkerend zwaard
Omhoog geheven met heftig gebaar.
Z'n lokken golfden lichtend de nek langs.
Schuw verschrokken ze bij die verschijning
De‿ogen deden ze‿als lichtschuwen dicht.

„Niet schuldig is zij, mijn schuchtere Nanna;
Zij wist niet wie 'k was, maar wilde‿alleen liefde.
Zo zat ze‿in 't zand zorgloos te praten.
Klapte ze‿in 't kouten iets; kom, straf dan mij!" —
„Niet overtuigd ben 'k, o Niemand-bekende!
Kijk naar die klits: hoe was ze de kluts kwijt
Straks: nu staat ze stralend van pret!
Leg ons maar lagen, listige God,
Minzieke meiden moeten u helpen: